

TYPEN

DOOR MARIA FAVAI-KIEVITS

II

Het personeel van het postkantoor.

ZOO men in Ravello het juiste uur wil weten, moet men nooit de slagen van een der klokken tellen. Want de klok van het Sint Antonio's klooster zal drie uur slaan terwijl de dom half vijf dreunt. Moet men echter om gegronde redenen weten hoe laat het is, dan is het 't beste den zonnewijzer op de oude put te raadplegen en zoo de zon er niet is, dan is er nog de wekker van juffrouw Eulodià, het hoofd van het postkantoor. Deze wekker geeft het officieele post-uur aan, het uur waarop de reumatiek van juffrouw Eulodià haar toestaat het postkantoor te openen. Volgens het staatsreglement is dit in wintertijd negen uur, maar aangezien de reumatiek-aanvallen niet aan tijd gebonden zijn, is de officieele negen uur's opening soms om half acht, soms om half tien.

De opening van het postkantoor is iederen dag een gebeurtenis. Er zijn n.l. twee officieele bedelaars in Ravello: „Nicòla o'barbiere” en „Capo Tottoro”.

Nicòla is behalve een bedreven, vriendelijk bedelaar, ook barbier, heel oud, zindelijk, gewild kwiek in zijn bewegingen en niet arm. Zijn blauwe oogjes lachen iedereen wien hij vermoedt hem iets te kunnen geven, bemoedigend toe. Hij maakt het geven licht, hij biedt zijn beroep en hand op aanlokkende wijze aan. Aan Nicòla o'barbiere geeft iedereen, hij zelf vindt de menschheid goed en is gelukkig.

„Capo Tottoro” beteekent: kop van een zekere visch die tot de familie der inktvisschen behoort. De mond van Capo Tottoro is als die van deze visch, altijd wijd geopend, en de hoeken van de onderlip zakken laag en slap naar beneden. Boven en onderlip vormen een klein langwerpig vierkant in den grooten vierkanten kop van Capo Tottoro. Om beurten legt hij een hoog opgevuld verband om een voet of een arm.

De algemeene opinie is dat hij gezond van lijf en leden is en dat hij onder het verband zijn effecten en bankbiljetten verstopt, een ambulante brandkast. Capo Tottoro is corpulent en log, niet heel oud, vies en rijk. Dit laatste is wellicht oorzaak, dat hij, uit natuur bedelaar zijnd, zijn beroep nooit tot kunst heeft kunnen opwerken. Capo Tottoro lacht nooit, hij wijst met norsch gebaar op zijn verbonden ledematen en steekt zijn hand met bedreigend gebaar uit. Of men keert zich onprettig gestoord van Capo Tottoro af zonder iets te geven of men haalt snel een geldstukje voor den dag dat men snel in Capo Tottoro's hand wil laten vallen.

Doch Capo Tottoro is niet geoefend in snelle bewegingen, laat veelal het

geld vallen en raakt nog meer uit zijn humeur omdat hij ook nog bukken moet. Hij vindt de menschheid slecht en is ontevreden. Zelfs dit jaar waarin zijn varken het gewicht van bijna twee kwintalen bereikt heeft, lacht hij niet. Hij kookt iederen dag grootere hoeveelheden macaroni, vleesch en spek om zich en zijn varken nog vetter te mesten. Hij kweekt de jaloerschheid van andere varkenshouders tot barstens toe aan, zijn varken zal met Kerstmis het zwaarste zijn. Gefaald als bedelaar triomfeert hij als mester.

Dus, de officieele opening van het postkantoor is iederen dag een waardige gebeurtenis. Het postkantoor bestaat uit één kamer door een schot in tweeën gedeeld. Een afdeeling is voor het publiek, inloopende honden en kinderen die verstoppertje spelen, de andere afdeeling is voor juffrouw Eulodià, de kachel, het telegrafeertoestel, de wekker en de brandkast, die, daar Ravello geen brandweer bezit, noodzakelijk is. Deze brandkast, een tinnen Huntley and Palmerbiscuit-dooz, is licht en handig en is de hoofd-oorzaak waardoor de opening van het postkantoor iederen morgen opnieuw met waardigheid plaats heeft. Wegens het onbeduidende slot der postkantoordeur, wordt de brandkast 's nachts in het huis van juffrouw Eulodià bewaard. In dienst der brandkast staan Nicòla o'barbiere en Capo Tottoro. Om den anderen dag dragen ze de brandkast 's morgens naar het postkantoor, op den voet gevolgd door juffrouw Eulodà, die de registers, het postzegelboek en aan een gekromden wijsvinger den wekker draagt waarop het negen uur is.

Draagt Nicòla de brandkast, dan volgt Capo Tottoro met de bureau-sleutels en achter hem juffrouw Eulodià. Is echter Capo Tottoro de schatmeester, dan draagt Nicòla de sleutels. Maar altijd gaan ze achter elkaar aan met kleine langzame pasjes wegens de rheumatiek van juffrouw Eulodià. In het postkantoor grijpt Capo Tottoro dadelijk de bezem en veegt hooge stofwolken op, Nicòla bewerkt de kachel en daar deze een slecht aanpassende pijp heeft, staat het postkantoor iederen morgen voor een half uur vol stof en rook. Het eerste half uur waagt niemand zich naar het postkantoor, juffrouw Eulodià benut dien tijd met hoesten.

Gedurende den rooktijd komt er soms een telegrammetje, een buitenkansje, een vermaakje, een afwisselinkje voor Nicòla o'barbiere als hij ten minste op dat oogenblik niet aan 't scheren is. Want Nicòla brengt de telegrammen rond met den wil om snel te zijn. Meer dan de wil wordt niet geverg'd want iedereen weet hoe oud en hoe echt kreupel hij is. Is Nicòla in zijn salon werkzaam, dan wacht juffrouw Eulodià totdat er een verwante van den geadresseerde voorbij komt, en daar alle inwoners van Ravello verwanten zijn, hoeft ze nooit lang te wachten. Zoodat Ravello over een uitgebreider telegramdienst-personeel beschikt dan b.v. een wereldstad.